

Det var ligesom slagnummeret i hele denne ordning.

Alligevel var det efter onsdagens spørgetid fuldstændig uklart, om man ville få en sådan udbetaling modregnet i bistandshjælpen, hvis man mistede dagpengereetten og derfor røg på bistandshjælp. Det blev simpelt hen ikke klart. Det var virkelig uklart, for med finansministerens svar, hans nej, kunne det ikke afsløres, om det betød, at der skulle være tale om et helt særligt tilfælde, der krævede adskillige ændringer i serviceloven, eller om det dækkede over, at man ikke havde tænkt sig, at sådanne personer skulle have deres kontingent tilbagebetalt.

Sagen er, at så er vi ude i noget med falsk varebetegnelse, for det, man havde lovet, og det man havde snakket om, var jo netop en garanti for, at når man havde indbetalt det her, så fik man det tilbage, hvis man ikke fik brug for sin efterløn.

Det er jo præcis essensen af problemet i at ryge ud af dagpengesystemet, at man mister sin efterlønsret. Skal man så have pengene tilbage, eller skal man ikke? Ja, det har vi altså umuligt kunnet få afklaret.

Det understreger bare – sammen med de spørgsmål, som jeg i øvrigt har stillet her dagen igennem til samtlige forligspartier, men som de ikke har kunnet svare på, som de ikke har villet svare på – at det grundlag, som vi behandler det her lovforslag på i dag, kender vi overhovedet ikke. Det er uacceptabelt at behandle lovkomplekser i løsrevne dele på den her måde.

Men når det så er sagt, vil jeg selvfølgelig forholde mig til det lovforslag, vi behandler, og der vil jeg tilkendegive i al korthed, at Enhedslisten er lodret imod den individualisering, der ligger som grundlag i forslaget. Vi opfatter det som begyndelsen til en privat forsikringsordning, og det kan vi ikke stå model til.

Den egentlige efterlønsdebat må vi så få, når den anden halvdel af lovforslagene er blevet fremsat.

Og så vil jeg sige, at hvis der kommer nye ting frem inden andenbehandlingen, får vi formodentlig også en efterlønsdebat under andenbehandlingen og sågar under tredjebehandlingen, hvis det er det, der er betingelserne.

Men fornuftigt lovarbejde kan man aldrig kalde det.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Thorkild B. Fransaard som ordfører.

Thorkild B. Fransaard (FP):

Det er nævnt flere gange i aften af ordførerne, at lovforslaget drejer sig om kontingentindbetaling og efterlønsbevis. Det er ganske rigtigt. Men lige så rigtigt er det, at hele loven om ændring af efterlønnen har skabt så megen usikkerhed ude i befolkningen, at vi burde have behandlet hele lovkomplekset samlet.

Der er kommet så mange uklare udmeldinger, at folk er blevet forvirrede over det her. Derfor burde vi have behandlet det samlet, for en dellovgivning som denne medvirker til endnu mere uklarhed. Regeringen burde have meldt klart ud, at det, der er tale om, faktisk er en afvikling af det, der hedder offentlig efterløn.

Lønmodtagere, der ønsker at have mulighed for at gå på efterløn, må nu selv betale for det. Det var ærlig tale, hvis man gik ud og sagde det. Men det har man ikke turdet sige.

Ifølge lovforslaget skal den, der ønsker at gå på efterløn, nu til at betale et særligt kontingent til a-kassen. I første omgang lyder beløbet ikke af ret meget, men hvad vil der ske i fremtiden? Det er der ingen garanti for. Der er jo reelt tale om en særskat. Det ligner grangivelig situationen, da staten indførte det, der hed bruttoskatten eller rettere det ord, man hellere ville høre, nemlig arbejdsmarkedsbidrag, som vi indførte i 1993 – en skat, der blev indført for at dække udgifterne til dagpenge og efterløn; det blev der sagt.

Det blev samtidig sagt, at den særskat – eller arbejdsmarkedsbidraget – var noget, der blev indført, fordi der var en høj arbejdsløshed, og man regulerede den efter, hvor stor arbejdsløsheden ville være i fremtiden. Arbejdsløsheden er faldet, men det, der hedder bruttoskatten, er steget 50 pct. Det er faktisk det samme, der er ved at starte forfra igen.

Fremskridtspartiet mener, at det er et direkte løftebrud over for lønmodtagerne igen at indføre en sådan særskat, som der er tale om. Man vil være klar over, at langt de fleste, der drejer sig om, er folk, der står ude på fabrikkerne, det er murere og tømrere, og jeg kunne blive ved, ja, det er alle de lønmodtagere, som virkelig bliver slidt op, og som i mange tilfælde nødvendigvis må gå på efterløn. Dem, vi taler om, ja, det er trækdyrene. Det er ikke negativt ment, men det er den rigtige betegnelse. Det er dem, der slæber alt det sammen, som vi bruger her i samfundet. Det er dem, der sørger for, at vi har et velfærdssamfund. De må nu igen holde for.